

Blauw kristal

Uitgeverij : Yanga Nederland & België

© by Jane Kievit

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp en omslagillustratie: Jane Kievit

Kaarten: Jane Kievit

ISBN NR: 9789403634340

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle gelijkenissen met bestaande gebeurtenissen of personages berusten op louter toeval en fantasie van de schrijver.

Proloog

Londen 1904. Angie en Henry zitten in hun salon voor het haardvuur. Henry leest een boek en Angie is met een handwerkje bezig. Plots heft Henry het hoofd op.

"Angie? Hoor jij dat ook?"

Verrast kijkt Angie hem aan. Op het moment dat ze iets wil zeggen, vliegt de deur van het salon open. Hun kleinkinderen Jack en Victoria stormen naar binnen.

"Oma! Opa!" roepen ze. Jack klimt meteen op de knie van Henry en Victoria kruipt bij Angie op schoot. De grootouders geven hun kleinkinderen een stevige knuffel. Hun dochter Sarah komt nu ook binnen, sluit de deur en omhelst haar ouders.

"Komt Robert nog mama?"

"Misschien wel," antwoordt Angie, "Maar je weet dat hij het altijd zo druk heeft. Het kan dus nog wel even duren voor we hem zien."

"Zo kennen we hem," knikt Sarah.

Henry voelt echter dat er iets aan de hand is met zijn dochter en hij kijkt haar bedachtzaam aan.

"Is er iets mis, Sarah?" vraagt hij, als ze samen het eerste kopje thee gedronken hebben.

"Ach nee," schokschoudert Sarah een beetje onwillig.

"Ons maak je niets wijs, Sarah," kijkt Angie haar dochter nu ook aan.

"Mama?" geeft Sarah eindelijk toe, "Weet je nog dat verhaal over de geesten in dit huis?"

"Ja," knikt Angie nadenkend, "Toen ik dat verhaal vertelde moeten jullie ongeveer zestien jaar geweest zijn. Waarom wil je dat weten?"

"Kom," stuurt Sarah haar kinderen het salon uit, "Ga maar eens kijken of de kokkin nog een hapje voor jullie heeft."

Jack rent, gevolgd door Victoria, het salon uit, terwijl Henry en Angie hun dochter gespannen aan kijken.

"Zeg het nu maar Sarah," spoort Henry haar aan, "We hebben al langer in de gaten dat je ergens mee zit."

"Mama," begint Sarah aarzelend, "Heb je die geesten na onze geboorte nog terug gezien?"

Verbaasd kijken Angie en Henry elkaar aan.

"Nee, nooit meer," schudt Angie dan haar hoofd, "Waarom vraag je dat? Is er iets gebeurd?"

"Ik word de laatste tijd 's nachts wakker," vertelt Sarah, "Ik hoor dan geluiden in de gang. Het lijkt wel alsof één van de kinderen door het huis loopt, maar dat is onmogelijk. Overdag voel ik me een vreemde in mijn

eigen huis. Soms krijg ik ook het gevoel alsof iemand me begluurt. Het lijkt wel alsof er geesten achter me staan, maar als ik me dan omdraai is er natuurlijk niets of niemand te zien. John denkt dat ik een angstaas ben. Hij gelooft me niet."

Sarah verbergt haar gezicht in haar handen en begint te huilen. Haastig gaan Henry en Angie naast haar zitten.

"Lieve kind, ik begrijp best dat je het er moeilijk mee hebt," zegt Angie medelevend, terwijl ze vragend naar Henry kijkt, die zijn schouders op haalt.

"Heb je hier al lang last van?" vraagt ze vervolgens.

"Nee," kijkt Sarah, met betraande ogen, op, "Maar de laatste twee weken wel."

Angie kijkt weer naar Henry.

"Zouden de geesten terug gekomen zijn?" lijken haar ogen te vragen en Henry haalt weer zijn schouders op.

Sarah, denk je dat die geesten jou kwaad willen doen?" vraagt hij dan zachtjes.

"Nee," antwoordt Sarah, "Ze doen me niets, maar toch weet ik dat ze me volgen."

Henry kijkt weer even naar Angie, die nu ook haar schouders op haalt.

"Sarah," zegt hij dan weer zachtjes, "We moeten je nog

iets vertellen. De geesten waren als een oom en tante voor je mama. Toen ze afscheid namen, verdwenen ze in de duisternis. Zoals mama vertelde, zijn ze daarna nog één keer terug gekomen. Dat was op de dag dat jullie geboren zijn. Mama weet daar niet veel meer van, omdat ze toen heel moe was van jullie geboorte, maar één geest is toen heel even bij mij gekomen. In die geest herkende ik de man, die zich oom Burton noemde. Hij zei me dat ze voor jullie willen zorgen, zoals ze ook voor mama gezorgd hebben. Ze proberen dit te doen, zonder dat jullie dat merken. Ze willen jullie geen kwaad doen."

Henry houdt ademloos op en gespannen wacht hij, samen met Angie, op een reactie van hun dochter.

"Dus die geesten zijn echt? Ik heb het me niet verbeeld?" kijkt Sarah haar ouders vragend aan.

"Ja," knikt Angie, "Het is zoals papa zegt. De geest van oom Burton spreekt de waarheid. Ze zullen jou of je broer nooit kwaad doen."

"Die indruk heb ik ook niet," lacht Sarah nu opgelucht, "Het lijkt er meer op dat iemand me gewoon begluurt."

"Oom Burton zal jou een knappe dame vinden," grijnst Angie.

"Maar dat heeft tante Margareth hem zeker niet in dank af genomen," schatert Henry, waarna hij zijn kopje thee terug op neemt en het in één keer uit drinkt.

1

Het is midden in de nacht. Heel Causton is in een diepe rust verzonken. In het Mortonhuis, dat aan de rand van het dorp staat en tegen de heuvel lijkt aan te leunen, is alles donker. De bewoners liggen in een diepe slaap. Ook Angie en Henry, die iets verder op de heuvel wonen, liggen al uren te slapen.

De torenklok van het kleine dorpskerkje slaat zijn twaalf dunne zilveren slagen. Nu is het middernacht. In het dorp blijft alles donker en stil, maar in het landhuis op de heuvel, worden de dekens plotseling weg geslagen. Angie gaat rechtop zitten en kijkt om zich heen.

"Wat heeft me wakker gemaakt?" denkt ze verbaasd, want er is niets verdachts te zien. "Het lijkt wel alsof iemand, heel zachtjes, mijn naam roept. Ik zal me vergist hebben of misschien is het gewoon een droom geweest."

Ze kijkt nog eens goed rond, maar er is echt niets te zien. Opgelucht glijdt ze weer onder de dekens, maar nog geen vijf minuten later zit ze weer recht. Nu hoort ze het wel heel duidelijk. Zachtjes roepen twee stemmen haar naam.

"Angie? Angie?" klinkt het.

"Angie?" hoort ze een paar seconden later nog eens.

Met grote ogen staart Angie naar de andere kant van het bed. Daar ziet ze duidelijk twee schimmen, die langzaam dichterbij komen.

"Wat is er? Ben je niet lekker?" draait Henry zich om.

Angie zegt niets. Ze wijst naar de andere kant van het bed. Henry draait zich met een ruk om. Bij het zien van de geesten zit ook hij meteen recht. Verbouwereerd zien ze de schimmen steeds dichterbij komen, maar ineens herkent Angie de geesten.

"Oom Burton? Tante Margareth?" fluistert ze vragend, waarop de beide schimmen meteen bevestigend knikken. Tante Margareth blijft staan, maar oom Burton komt nog iets dichterbij.

"Gevaar! Groot gevaar! Morton is dood! Gevaar! Pretpark in de nacht! Groot gevaar!"

Zijn geest gaat achteruit en nu komt tante Margareth wat dichterbij.

"Groot gevaar!" fluistert zij ook, "Morton is dood! Ga naar de grote zaal! Fluister daar onze namen!"

Ze gaat terug achteruit, tot ze weer naast oom Burton staat.

"Pas op! Groot gevaar!" fluisteren ze samen nog een keer,

dan lopen ze steeds verder achteruit, tot hun schimmen vervagen en in het niets op lossen.

Verbijsterd kijken Henry en Angie elkaar aan.

"Wat heeft dat te betekenen?" fluistert Angie angstig.

"Ik weet het niet," mompelt Henry, "Zij weten blijkbaar dat mijn grootvader overleden is en dat zien ze als een gevaar voor ons, maar ik weet niet waarom."

Hij schudt zijn hoofd en kijkt naar Angie. Haar gezicht is zo wit als een doek. Ze bibbert van angst en vlug neemt hij haar in zijn armen.

"Het heeft geen zin om je zorgen te maken," broemt hij, "Ik zie aan je gezicht dat er weer van alles door je hoofd gaat. Als er iets aan de hand is, merken we dat heus wel. Laten we nu nog maar wat slapen, anders is de nacht zo weer om."

Gehoorzaam kruipt Angie ook terug onder de dekens. Ze probeert weer te slapen. Het mislukt echter grandioos. Een uur later ligt ze nog altijd klaar wakker. Ze voelt dat Henry ook ligt te woelen.

"Slaap jij ook nog niet?" port ze hem zachtjes in zijn zij.

"Nee," gromt Henry.

Kordaat slaat Angie de dekens terug. Ze springt uit

bed en doet het licht aan.

"Wat doe je nu?" beschermt Henry, zijn ogen, tegen het licht.

"Hier blijven liggen heeft ook geen zin," trekt Angie haar kamerjas aan, "We kunnen vanmiddag ook nog wel een slaapje doen."

"Je hebt gelijk," gaat Henry, zuchtend, recht zitten.

Angie gaat zich wassen en komt terug de kamer in om zich aan te kleden.

"Het is toch al half vier hoor," kijkt Henry op de klok, voor hij ook naar de badkamer gaat en Angie kijkt hem vragend aan.

"De nacht is vlugger voorbij gegaan dan we dachten," legt hij uit, "Waarschijnlijk omdat oom Burton en tante Margareth in een totaal andere tijdsdimensie leven, wat voor ons een uur betekent, is voor hen misschien maar vijf minuten."

Angie knikt begrijpend. Ze gaat naar de keuken om koffie te zetten. Henry gaat zich nu ook wassen en trekt dan een gemakkelijke broek met een bijpassend hemd aan. Even later zitten ze samen in het salon.

"Dat doet een mens goed," drinkt Henry tevreden zijn koffie.

Na nog een tweede kopje koffie komen ze eindelijk weer een beetje tot rust. Het is immers niet niks om ineens weer geesten aan je bed te zien staan, die je ook nog eens voor een nieuwe vloek willen waarschuwen. Plots wordt de stilte in huis verscheurd door het doordringende geluid van de deurbel. Henry laat zijn kopje koffie bijna uit zijn handen vallen. Met grote ogen kijken ze elkaar aan. Wie staat er nu midden in de nacht aan hun voordeur? De deurbel gaat voor een tweede maal over. Henry zet zijn kopje koffie neer, springt recht en rukt de deur van het salon open. Gevolgd door Angie, die voor geen goud alleen in de kamer blijft, rent hij de gang door. Met een zwaai gooit hij de voordeur open, waarop hun dochter Sarah hem huilend in de armen vliegt.

"Papa! Een vampier!" roept ze steeds weer.

Henry neemt haar mee naar het salon. Bevend gaat ze in een zetel zitten en hij schenkt een kopje koffie voor haar in. Angie laat hun schoonzoon nu ook binnen. Zorgvuldig doet ze de voordeur weer dicht. Als ze zich omdraait, ziet ze zijn doodsbleke gezicht. Ze beseft dat hij ook bang is. Voorzichtig duwt ze hem het salon binnen, waar hij naast Sarah gaat zitten. Ze geeft hem ook een kopje koffie en hij drinkt het praktisch in één teug leeg, terwijl Sarah al aan haar tweede kopje bezig is. Pas als ze elk nog een kopje koffie op hebben, komen Sarah en John eindelijk een beetje tot rust.

"Zo," zegt Henry, als Sarah en John weer wat tot zichzelf gekomen zijn, "Vertel nu eens kalm waarom jullie hier in het holst van de nacht binnen komen vallen?"

Sarah en John kijken elkaar aan. John knikt en Sarah begint aarzelend te vertellen.

"We lagen al een paar uren te slapen. Plots werd ik wakker van een vreemd geluid. Het leek wel alsof er iemand door de gang liep. Eerst dacht ik weer dat één van de kinderen door het huis spookte, maar daarvoor was het gestommel net niet luid genoeg. Het geluid kwam trouwens heel duidelijk van de zolder. Ik durfde zelf niet te gaan kijken en daarom heb ik John wakker gemaakt."

"Ik dacht ook eerst dat ze weer droomde," bekennt John. "Toen ik beter luisterde, was het inderdaad net alsof het geluid van de zolder kwam. Sarah bleef in bed liggen maar ik ben eruit gekomen. Ik opende heel voorzichtig de deur van de slaapkamer en zag nog net hoe de zoldertrap naar beneden werd geklapt. Een vreemd wezen, dat er uit zag als een vampier, kwam naar beneden. Het gedrocht liep door de gang en ging de trap af. Hij wandelde naar het salon. Daar bleef hij bijna een uur rond hangen. Toen het uur bijna verstreken was, liep hij terug de gang in. Even later klom hij weer de zoldertrap op en was in een oogwenk verdwenen. Zodra

het vreemde wezen weer weg was, heb ik Sarah uit bed geholpen, waarna we meteen hierheen gekomen zijn." "Dus jullie hebben de kinderen alleen in huis gelaten!" gromt Henry.

Hij springt op, vliegt opnieuw de gang door, rukt de voordeur open en stormt naar het Mortonhuis. Daar staat de voordeur zelfs nog een groot stuk open, want in hun haast hebben John en Sarah vergeten om die goed dicht te doen.

"Stommelingen," mompelt Henry en hij trapt de deur helemaal open. Hij rent het huis binnen en holt de trap op. Even later staat hij in de kinderkamer. Nu pas merkt hij dat John hem gevolgd is en naast hem staat. Hij loopt meteen naar de kinderbedjes.

"Ze slapen nog," fluistert hij vol vreugde, "De vampier is niet bij hen geweest."

"Maak ze wakker," beslist Henry kordaat, "Het kan me niet schelen of ze huilen en jengelen, we moeten hier weg, dus haast je een beetje alsjeblieft, want wie weet wat dat gedrocht nog van plan is."

Normaal gezien zou John heftig geprotesteerd hebben, maar dit keer gehoorzaamt hij meteen, want hij begrijpt wel dat zijn schoonvader al even gespannen is als hijzelf. Voorzichtig maakt hij de kinderen wakker. Die zijn daar natuurlijk niet blij

mee, wat ze ook luidkeels willen kenbaar maken. John kan ze nog net op tijd tot bedaren brengen. Henry tilt Jack op zijn schouders, terwijl John Victoria op de arm neemt. Henry rent de kinderkamer uit, loopt de trap af en holt, langs de nog altijd open staande voordeur, de heuvel weer op. John trapt dit keer wel de deur dicht en rent daarna achter zijn schoonvader aan, die reeds op de top van de heuvel loopt. Even later vallen ze het salon binnen, waar Angie en Sarah vol ongeduld op hen zitten te wachten.

Angie springt meteen overeind en neemt Victoria van John over. Ze legt haar kleindochter in de zetel, met een dekentje over haar heen, zodat ze meteen weer in slaap valt. Jack wil nog niet gaan slapen. Hij vindt het maar wat leuk dat opa hem, midden in de nacht, uit bed heeft gehaald. Hij vind het zelfs nog leuker om, door het hele huis en over de heuvel, op zijn rug, paardje te mogen rijden, maar het late uur doet hem, als ook hij in een zetel ligt, eveneens gehoorzaam de ogen sluiten. Even later slapen de beide kinderen als rozen. Angie en Sarah kijken nu verwachtingsvol naar John en Henry, die gelijktijdig hun schouders op halen.

"Er was niets te zien," puft Henry, "We hebben de kinderen uit bed gehaald en zijn zo snel mogelijk terug gekomen, maar er was niets dat op de aanwezigheid van een vampier wees."

"Wij hebben die vampier gezien," sist John met opeen geklemde kaken.

"Dat je daar nog aan twijfelt," kijkt Sarah nu ook verontwaardigd naar haar vader.

"Ik trek niets in twijfel," antwoordt Henry kalm, "Maar we moeten zeker zijn dat het gedrocht echt een vampier is."

"Hoe wil je dat te weten komen?" gromt John.

"Door op de zolder te gaan kijken," antwoordt Henry, "Dat doen we morgenochtend en morgenavond om middernacht gaan mama en ik naar de grote zaal op de tweede verdieping. We moeten met oom Burton en tante Margareth praten. Zij zijn ons, deze nacht, niet voor niets komen waarschuwen."

"Zijn de geesten terug gekomen?" kijkt Sarah haar ouders verschrikt aan.

"Dat klopt Sarah," zegt Angie zachtjes, "Vannacht, om half drie stonden oom Burton en tante Margareth aan ons bed."

"Ze hebben ons laten weten dat er een groot gevaar op komst is," vertelt Henry, "Het heeft iets te maken met mijn grootvader die overleden is, maar wat er precies aan de hand is, moeten we nog uit zoeken. De geesten denken dat mijn grootvader een vampier is geworden, waardoor rust er, volgens hen, een nieuwe vloek op onze familie."

"Dus moeten we naar de grote zaal, zodat we hen om meer uitleg kunnen vragen," vervolgt Angie, "Als we met de geesten hebben gepraat, kunnen we de zaak